

видени стаи за гоститѣ до скоро бѣха изкарани и боядисани половината. Другата половина отъ сградата 90 години зѣяла безъ тавани, безъ мазилка, безъ прозорци. По-рано особентъ мостъ свързвалъ зданието съ отсрещния брѣгъ на рѣката, гдето се намира манастирския харманъ. Надъ вратата на стаята до моста има надписъ: 20-й юний 1849 г. Днесъ мостътъ не съществува, отвлѣкла го водата. Дълги години прекарва манастирската сграда недовършена, както бѣ и Плаковскиятъ манастиръ. Въодушевението отначало на християнитѣ било голѣмо, но когато недостигнали сумитѣ, дарителитѣ намалѣли.

Следъ Освобождението, манастирътъ навлѣзълъ въ криза както и другитѣ. Благодетели бѣха завършили отдѣлни стаи, за да прекарватъ въ тѣхъ лѣтно време по здравни причини. Нѣкога и този манастиръ е игралъ голѣма роля за книжнина и за извършване религиознитѣ нужди на населението въ цѣлата долина. Въ него сж намирали подслонъ и кора хлѣбъ народни люде —гонени, войводи и бунтовници.

Презъ 1941 г. манастирътъ билъ обърнатъ по починъ на Митрополитъ Софроний и Министерството на Вътрешнитѣ Работи, отдѣление за обществени грижи, въ Домъ за слѣпи родители и тѣхнитѣ деца. Родителитѣ щѣли да живѣятъ и се издържатъ въ манастира, а децата имъ, подлежащи на учение, щѣли да бждатъ настанени въ Килифарево или Търново въ занаятчийски училища, докато свършатъ. Следъ това ще бждатъ назначени на работа въ разни индустриални заведения и работилници, за да изкарватъ собствената си прехрана и онази за слѣпитѣ си родители въ манастира. За тази цель били довършени всички манастирски стаи и преустроено цѣлото манастирско здание. За ръководител на приюта било назначено опитно лице. Обаче, възрастнитѣ ученици отказали да постѣпятъ въ технически училища, а се записали въ гимназиитѣ. Съ тази постѣпка на младитѣ се разстроилъ цѣлия планъ за поддръжка на родителитѣ отъ собственитѣ имъ деца и родителитѣ имъ напуснали манастира. Сега манастирътъ се приготвя за нова богоугодна служба. Въ него ще бждатъ приети и отгледани крѣгли сираци отъ Македония и ще имъ се даде подходяща подготовка за изкарване на собствената имъ прехрана.

Стопанство. — Манастирътъ „Св. Богородица“ не е беденъ отъ имотъ. По-рано той ималъ 970 декари ниви, 360 дек. гора, 50 дек. лозя. Па и живиятъ инвентаръ не билъ въ 1900 г. малъкъ: 95 овце, 50 агнета, 14 кози, 3 чифта волове, 2 крави, 4 даначета, 2 коня. Въ Търново манастирътъ има здание съ три магазина. Общиятъ му годишенъ доходъ възлизалъ на онова време на 7000 лева. Грижата на отговорнитѣ мѣста е да се възстанови и използва този цененъ имотъ за народни нужди.